

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
4 Пж 2257/16
23.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Марине Томић, председника већа, судије Иване Павловић и судије Дејана Ђојбашића, чланова већа, у правној ствари тужиоца "EAST POINT HOLDINGS Ltd" Sofouli, Shanteclair building, 2nd floor, office 205, Никозија, Република Кипар, чији је пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из Београда, против туженог "ДДОР НОВИ САД" АД Нови Сад, Булевар Михајла Пупина бр. 8, чији је пуномоћник Миланка Аврамовић адвокат из Београда, ради накнаде штете, вредност предмета спора 87.874,05 GBP у динарској противвредности 9.201.291,78 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду П 2736/2012 од 25.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду П 2736/2012 од 25.01.2016. године у првом ставу изреке и у делу другог става којим је обавезан тужени да тужиоцу плати на име трошкова поступка 1.093.500,00 динара.

УКИДА СЕ решење о трошковима садржано у другом ставу изреке пресуде Привредног суда у Новом Саду П 2736/2012 од 25.01.2016. године за износ од 73.306,00 динара и у том делу предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

ВРАЋАЈУ СЕ Привредном суду у Новом Саду списи предмета П 2736/2012 ради провере навода из приговора туженог на опомену за плаћање судске таксе П 2736/2012 од 10.02.2016. године.

Образложење

Ожалбеном првостепеном пресудом у првом ставу изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени на име накнаде штете због потпуног губитка робе плати износ од 87.874,05 GBP са каматом обрачунатом по стопи од 5% годишње почев од 11.11.2008. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС-а на дан исплате а другом ставу изреке обавезан је тужилац да туженом плати на име трошкова поступка 1.166.806,00 динара.

Благовременом и дозвољеном жалбом тужилац побија првостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и у смислу жалбених навода предлаже да се ожалбена пресуда преиначи и усвоји тужбени захтев, а тужени обавезе на накнаду трошкова парничног поступка тужиоцу.

У одговору на жалбу тужени је оспорио жалбене наводе тужиоца и предложио да се жалба тужиоца одбије као неоснована а првостепена пресуда потврди.

Опоменом за плаћање судске таксе П 2736/2012 од 10.02.2016. године позван је тужени као таксени обвезник да у остављеном року плати судску таксу на одговор на тужбу у износу од 73.306,00 динара и доказ о плаћању да достави суду.

Тужени је дана 25.02.2016. године изјавио приговор против опомене за плаћање судске таксе П 2736/2012 од 10.02.2016. године у коме је истакао приговор застарелости наплате судске таксе на одговор на тужбу, те предложио да првостепени суд наведену опомену за плаћање судске таксе стави ван снаге, а ако то не учини, да се његов приговор сматра жалбом.

Испитујући законитост и правилност ожалбене пресуде применом чл. 386. Закона о парничном поступку, другостепени суд налази да жалба тужиоца није основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности. Насупрот жалбеним наводима, првостепена пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати њена законитост и правилност. Изрека пресуде је јасна а разлози дати о битним чињеницама нису у супротности са стањем у списима и изведеним доказима, те су стога неосновани жалбени наводи да је у том делу првостепена пресуда донета уз битну повреду

одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према чињеничном стању утврђеном до закључења главне расправе, тужилац је дана 02.03.2006. године закључио Уговор о превозу у својству наручиоца са Ваљаоницом бакра Севојно као произвођачем и "... " ДОО ... као превозиоцем, као и Анекс I Уговора, којима су регулисани међусобни односи између превозника, тужиоца као наручиоца и произвођача у пословима превоза робе у извозу – увозу, те превозу робе унутар територије тада СЦГ. Анексом I Уговора су детаљније регулисане релације превоза и возарине по датим релацијама за сву робу у извозу и увозу, без обзира да ли се превоз обавља само унутар територије СЦГ или у иностранству (укључује и превоз роба у извозу или увозу од фабрика до луке или места утовара и обратно). Чланом 16. Уговора је предвиђено да се сви услови ЦМР Конвенције од 1956. године са изменама из 1978. године укључујући измене и допуне и анексе донете до закључења уговора сматрају саставним делом уговора. Превозник "... " ДОО из ... је са туженим дана 27.08.2013. године закључио Уговор о осигурању од одговорности возара за штету на роби примљеној на превоз у међународном транспорту, који је закључен на неодређено време и којим је у члану 1. предвиђено да се осигурава одговорност превозиоца (осигураник) за штете на роби примљеној и на превоз у међународном друмском транспорту по уредним превозним исправама уз наплату возарине, које су последица уништења, оштећења и нестанка робе. Уговором је предвиђено и то да се одговорност превозиоца из става 1. овог члана утврђује према одредбама Конвенције о уговорима за међународни превоз робе друмом (CMR). Чланом 2. уговора је предвиђено да се осигурава одговорност од момента када осигураник преузме робу од пошиљаоца до момента њене предаје примаоцу. Чланом 3. предвиђени су осигурани ризици, док је чланом 4 тачка 1 Уговора предвиђено да осигуравач неће накнадити штету осигуранику а уколико је реч о последици оштећења, мања или губитка робе која потиче из узрока који се нису могли спречити нити отклонити пажњом уредног возара (виша сила, ратни и политички ризици, природна својства или мане робе и сл.), а чланом 5 Уговора предвиђено је да се висина накнаде из осигурања утврђује на основу Услови и Тарифа за осигурање одговорности друмског возара за штете на роби примљеној на превоз у међународном транспорту и Конвенције CMR. Уговором је предвиђено да је у случају евентуалног признања своје обавезе осигураник дужан да затражи сагласност осигуравача и да се придржава упутстава која у вези са тим добије од њега. Чланом 14 Уговора је предвиђено да је

наведеним уговором покривена само одговорност осигураника као возара за штете на пошиљкама, а не и ризици чијим остварењем би могла настати штета за коју он објективно не може да буде одговоран.

Првостепени суд је утврдио и то да је возар по Уговору од 02.03.2006. године "... " ДОО ... закључио уговор са подпревозником "... " из ... да може одрађивати послове превоза по налогу превозиоца "... ", те је тако исти био ангажован за конкретан превоз, те је превоз камионом за Енглеску вршио ... „...“-а АА. Дана 12.03.2007. године подпревозник "... " ББ и остали о.д. ... јер је са туженим закључио Уговор о осигурању одговорности возара за штете на роби примљеној на превоз у међународном транспорту, на неодређено време, а којим је предвиђено да се осигурава одговорност превозиоца као осигураника за штете на роби примљеној на превоз у међународном друмском транспорту по уредним превозним исправама уз наплату возарине, а које су последица уништења, оштећења и нестанка робе. Одговорност се утврђује према одредбама Конвенције (CMR) која су настала од момента преузимања робе од пошиљаоца до момента предаје примаоцу. Уговором су регулисани осигурани ризици као и разлози због којих осигуравач не надокнађује штету и то која је последица оштећења, мањка, губитка робе која потиче из узрока који се нису могли спречити и отклонити пажњом уредног возара (виша сила, ратни, политички ризици, природна својства или мане робе и слично), те је изричито предвиђено да је покривена само одговорност осигураника као возара за штете на пошиљкама, а не и ризици чијим остварењем би морала настати штета за коју објективно не може да буде одговоран. Анексом ових уговора изричито су наведене регистарске ознаке камиона којима се превози роба. Дана 27.08.2007. године закључен је Анекс бр. III Уговора о осигурању о одговорности возара за штете на роби примљене на превоз у међународном транспорту од 12.03.2007. године којим је у члану 1. предвиђено да осигурање укључује одговорност осигураника за штете на роби у превозу камионима са тачно означеним регистарским ознакама, као и да осигурање по уговору од 12.03.2007. године важи за тачно одређена возила чије су регистарске ознаке наведене у анексу.

Даље из утврђеног чињеничног стања произлази да је роба је укрцана на камион превозника рег.ознаке ..., те да је иста нестала пре приспећа на одредиште, услед разбојничке крађе у месту ..., ..., када је возач нападнут од стране четири лица, насилно извучен из камиона, претучен, након чега је уследила отмица камиона. Из садржине записника британске полиције (Witness Statement) од 24.09.2007. године и исказа сведока АА је утврђено да се критични догађај догодио дана .... године тако

што је возач камиона АА дошао ноћу у земљу у коју први пут превози робу и у град који не познаје, камион пун робе паркира у 4 часова на месту на коме нема обезбеђење, тачније на улици која је била "прилично осветљена", врата камиона отвара непознатом лицу, а пре тога када је стигао, око 19,15 часова су му пришле две особе и када је он упитао где се налази фирма где је требало да испоручи робу они су му одговорили да паркира поред старе и неугледне зграде у мрачном делу улице за коју су тврдили да је фирма коју тражи, па будући да му је то указивало на сумњу он је паркирао камион у улици наспрам ње која је била "прилично осветљена".

Тужилац је захтев за накнаду штете упутио уговорном превознику "... " ДОО ... и подуговарачу "... " ... и остали ОД ... дана 04.02.2008. године, а дана 06.02.2008. године овде туженом је упућен захтев за накнаду штете од стране превозника "... " ДОО .... Тужени је обавестио свог осигураника "... " ББ и остали о.д. .... дописом од 19.05.2008. године да штета није наплатива по основу осигурања одговорности возара за робу примљену на превоз, позивајући се на чл. 1 и чл. 4 закљученог Уговора и чл. 17 ст. 1 и ст. 2 Конвенције (CMR).

Вредност украдене робе, према фактурама које је испоставио тужилац купцу у иностранству износи 87.874,05 GBP у динарској противвредности 9.201.291,78 динара и обухвата вредност робе у време и у месту у коме је роба била примљена на превоз, утврђеној према текућим тржишним ценама, као и трошкове превоза, царина и других трошкова у вези са превозом.

У првостепеном поступку је утврђено и то да је тужилац иницирао поступак за накнаду штете у истом износу који је предмет тужбеног захтева и према превозиоцу "... " ДОО ... и то пред Спољнотрговинском арбитражом при Привредној комори у Београду, у ком поступку је донета одлука П.17/08 од 05.05.2009. године којом је обавезан тужени у том поступку "... " ДОО ... да овде тужиоцу исплати на име накнаде штете због потпуног губитка робе у превозу износ од 87.874,05 британских фунти, са каматом по стопи од 5% годишње почев од 08.11.2007. године до исплате. На основу наведене одлуке Спољнотрговинске Арбитраже, превозилац "... " ДОО ... је као тужилац иницирао поступак пред Вишим судом у Ужицу подношењем тужбе против ББ и ВВ, обоје из ... ради регресног потраживања, где је донета пресуда П 3/14 од 10.07.2014. године којом је усвојен тужбени захтев и утврђено потраживање тужиоца у том поступку "... " ДОО ... против тужених у том поступку, а на основу наведене Одлуке Спољнотрговинске Арбитраже при Привредној комори Србије П.17/08 од 05.05.2009. године, те су ставом 2 изреке пресуде обавезани тужени у том поступку ББ

и ВВ обоје из ... да тужиоцу "... ДОО ... солидарно исплате износ од 2.357.544,45 динара са припадајућом каматом од 25.04.2014. године. Наведена пресуда Вишег суда у Ужицу још није правноснажна.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је потраживање тужиоца према осигуравајућој кући на име накнаде штете, у висини вредности нестале робе у износу од 87.874,05 британских фунти (GBP).

Тужени је током поступка оспорио тужбени захтев истичући приговор недостатка активне и пасивне легитимације, приговор застарелости, те приговор искључене одговорности превозника за причињену штету.

У поновном поступку, након укидања првостепене пресуде П 219/10 од 25.10.2011. године одлуком Привредног апелационог суда Пж 11215/11 од 15.11.2012. године, тужени је оспорио и висину тужбеног захтева истичући да је према јединственим царинским исправама укупно извозно оцарињена вредност робе на основу трговачких извозних фактура пошилаоца у време и месту предаје на превоз износила 20.010,57 USD а не 87.874,05 GBP.

Полазећи од одредби члана 940. став 1. Закона о облигационим односима, и утврђеног чињеничног стања првостепени суд изводи закључак да не постоје околности које искључују одговорност возара у смислу члана 17. став 1. Конвенције, јер се исти није понашао као уредан и савестан возар, односно није предузео радње у циљу спречавања настанка штетног догађаја крађе камиона и робе, односно превоз није извршио са пажњом уредног возара. Тужилац се као оштећено лице обратио превознику са захтевом за накнаду штете у смислу одредбе члана 940. став 1. Закона о облигационим односима, а у смислу одредби члана 941. став 1. Закона о облигационим односима тужилац је поднео тужбу против осигуравача за накнаду штете коју је претрпео догађајем за који одговара осигураник (превозник). Првостепени суд налази да потраживање тужиоца није застарело будући да застарелост цени применом одредби члана 380. Закона о облигационим односима који предвиђа рок застарелости од 3 године.

Међутим, полазећи од чињенице да је тужилац иницирао поступак на накнаду штете у истом износу и према превозиоцу "... ДОО ... и то пред Спољнотрговинском Арбитражом при Привредној Комори у Београду која је донела одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца, те је обавезан "... ДОО ... да тужиоцу исплати на име накнаде штете због потпуног губитка робе у превозу износ од 87.874,05 британских фунти, са припадајућом каматом, првостепени суд закључује да је неоснован тужбени

захтев тужиоца, са образложењем да одлука Арбитраже представља извршну исправу, да тужилац као треће оштећено лице у случају да превозилац не намири његово потраживање, може тражити принудно извршење одлуке по одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу, те да би затим из овакве ситуације произашло право превозиоца као осигураника овде туженог да се обрати овде туженом као осигуравачу за накнаду истог износа који сада тужилац тражи од туженог у смислу одредбе члана 941. став 1. Закона о облигационим односима.

Првостепени суд је на утврђено чињенично стање које се жалбом тужиоца не оспорава, правилно одбио тужбени захтев али из погрешних разлога, што не утиче на законитост и правилност ожалбене пресуде о одбијању тужбеног захтева.

Правилно је првостепени суд закључио да у конкретном случају, с обзиром да је између странака постигнута прећутна сагласност о примени домаћег права као меродавног, тужилац као оштећено лице има право према одредбама члана 941. Закона о облигационим односима захтевати непосредно од осигуравача накнаду штете коју је претрпео догађајем за који одговара осигураник, односно да је тужилац по чијем налогу је роба дата на превоз, активно легитимисан у конкретном случају.

Међутим, другостепени суд не прихвата разлоге које је дао првостепени суд за своју одлуку о одбијању тужбеног захтева и то да је тужбени захтев неоснован зато што је одлуком Спољнотрговинске арбитраже обавезан превозилац да тужиоцу као трећем оштећеном лицу намири потраживање и да из тог разлога тужилац не може да се обрати осигуравачу, већ се њему регресним потраживањем може обратити превозник. Наиме, тужени као осигуравач и превозник као одговорно лице за насталу штету су солидарни дужници накнаде штете причињене тужиоцу. Чланом 414. Закона о облигационим односима је предвиђено да сваки дужник солидарне обавезе одговара повериоцу за целу обавезу и поверилац може захтевати њено испуњење од кога хоће све док не буде потпуно испуњена, али кад један дужник испуни обавезу она престаје и сви се дужници ослобађају. Из доказа у списима не произлази да је превозник "... " исплатио тужиоцу новчани износ по одлуци Спољнотрговинске арбитраже већ да је исплатио одређени износ "Ваљаоници бакра" у Севојну. Стога, све до потпуног испуњења обавезе нема сметњи да се покрене поступак и према другом солидарном дужнику и зато тужилац као оштећени има право да директном тужбом потражује накнаду штете од осигуравача штетника.

Међутим, према становишту другостепеног суда, тужени је у првостепеном поступку основано указивао на застарелост утуженог потраживања.

Наиме, чланом 380. став 5. Закона о облигационим односима је прописано да непосредни захтев трећег оштећеног лица према осигуравачу застарева за исто време за које застарева његов захтев према осигуранику одговорном за штету.

Тужилац је као наручилац, са Ваљаоницом бакра Севојно као произвођачем и "... ДОО ... као превозиоцем, био у уговорном односу по Уговору о превозу од 02.03.2006. године са Анексом, којим је предвиђено да се сви услови CMR Конвенције сматрају саставним делом уговора. Како је уговорен превоз на релацији Севојно – Велика Британија, то се на однос између тужиоца и превозника као уговорних страна из наведеног Уговора о превозу примењује Конвенција у складу са чланом 1, обзиром да је место преузимања и место опредељења у различитим државама које су чланице Конвенције. Такође и Уговором о осигурању од одговорности возара за штету на роби примљеној на превоз у међународном транспорту који је закључен између превозника "... ДОО ... и туженог 27.08.2003. године предвиђено је да се одговорност превозиоца утврђује према одредбама Конвенције о уговорима за међународни превоз робе друмом CMR Конвенција.

Наведена Конвенција у члану 17. став 1. прописује да је превозилац одговоран за потпуни или делимични губитак робе и оштећење исте која наступи од времена преузимања робе до времена испоруке као и за ма какво кашњење у испоруци, а чланом 32. ове Конвенције у ставу 1. је прописано да је рок застарелости права на покретање поступка у вези са превозом по овој Конвенцији једна година.

Даље је одредбом чл. 32. ст. 1. тач. б) Конвенције прописано да рок застарелости за покретање поступка почиње да тече у случају потпуног губитка робе тридесетог дана по истеку уговореног рока или где уговорени рок не постоји шездесетог дана од дана када је превозилац преузео робу.

Анексом I Уговора о превозу од 02.03.2006. године у чл. 1 и 5 је уговорена цена превоза и рок за извршење превоза на релацији Севојно – Енглеска од 5 дана. Чланом 5. Анекса је предвиђено да оцарињено возило треба истог дана да крене на пут и да пређе границу SCG најкасније у року од 24 часа како би на време стигло на одредиште сагласно времену транзита из члана 1. овог Анекса. Време транзита наведено у члану 1. подразумева време приспећа само до првог истоварног места уколико је роба утоварена за више истоварних места. Уколико се превозник не придржава рокова доставе робе из члана 1. наручилац има право да тражи накнаду свих трошкова и накнаду сваке штете која настане из непоштовања наведених рокова. Превозник ће бити изузет од одговорности за благовремену доставу само у случајевима више силе

и/или при наступу ванредних околности које су ван његове контроле а које се нису могле избећи применом дужне пажње и то само за време трајања такве више силе и/или ванредних околности. Тужилац није оспорио чињеницу да је између њега и превозника уговорен рок превоза од 5 дана на релацији Севојно – Енглеска као и обавеза превозника да у наведеном року изврши доставу пошиљке.

Како је роба преузета на превоз дана 19.09.2007. године што произлази из међународног товарног листа (CMR), а која чињеница није спорна међу парничним странкама, рок испоруке робе од 5 дана је истекао 24.09.2007. године. Како је рок застарелости према члану 32. став 1. тачка б) Конвенције (CMR) за подношење тужбе од годину дана почео да тече тридесетог дана по истеку уговореног рока тј. дана 24.10.2007. године, исти је истекао 24.10.2008. године. Тужба тужиоца као оштећеног против осигуравача је суду поднета 19.11.2008. године, па произлази да је иста поднета по истеку рока застарелости из чл. 32. Конвенције који се примењује у конкретном случају и према осигуравачу, а на основу одредбе члана 380. став 5. Закона о облигационим односима.

Дописом од 04.02.2008. године тужилац је упутио захтев за накнаду штете превозиоцу као одговорном лицу, а осигуранику туженог. Иако је одредбом члана 32. став 2. Конвенције CMR предвиђено да ће писмени захтев обустављати рок за покретање спора, имајући у виду да су осигуравач и превозилац као одговорно лице солидарни дужници у смислу члана 414. Закона о облигационим односима, са чијом применом су се странке прећутно сагласиле, наведени Закон у члану 422. предвиђа да ако застаревање не тече или је прекинуто према једном дужнику оно тече за остале солидарне дужнике и може се навршити, али дужник коме обавеза није застарела и коју је морао да испуни има право захтевати од осталих дужника према којима је обавеза застарела да му накнаде сваки свој део обавезе. Из садржине наведене законске одредбе произлази да застарелост потраживања које не тече или је прекинуто према једном солидарном дужнику тече за остале солидарне дужнике, па је тако текла и за овде осигуравача, односно није обустављена у односу између тужиоца и осигуравача.

Правилном применом чл. 149. и 150. закона о парничном поступку је првостепени суд обавезао тужиоца, с обзиром на успех туженог у спору, да туженом плати трошкове поступка за предузете парничне радње од стране пуномоћника адвоката у износу од 1.093.500,00 динара.

Из свих напред изнетих разлога је применом члана 390. Закона о парничном поступку жалба тужиоца одбијена као неоснована и одлучено као у првом ставу изреке ове пресуде.

Међутим, у другом ставу изреке ове пресуде, другостепени суд је применом чл. 401. ст. 1. тачка 3 Закона о парничном поступку првостепено решење о трошковима поступка укинуо у делу за износ од 73.306,00 динара, налазећи да се правилност првостепеног решења о тошковима у том делу не може за сада испитати. Наведени износ је ожалбеним решењем туженом досуђен на име судске таксе на одговор на тужбу, али је тужени дана 25.02.2016. године изјавио приговор против опомене за плаћање судске таксе П 2736/2012 од 10.02.2016. године којом је позван да плати судску таксу на тужбу у износу од 73.306,00 динара, а у ком је истакао приговор застарелости наплате судске таксе на одговор на тужбу, те је предложио да из тог разлога првостепени суд наведену опомену за плаћање судске таксе стави ван снаге, а ако то не учини, да се његов приговор сматра жалбом.

У опомену за плаћање судске таксе не стоји правна поука да таксени обвезник има право жалбе у року који је одређен законом с обзиром да законом није прописана жалба на овакву опомену за плаћање судске таксе већ странка може уложити жалбу тек на решење којим ће се наложити органу надлежан за посао јавних прихода принудне наплате судске таксе.

Међутим, уколико странка сматра да јој је судска такса превисоко одређена и да није у складу са таксеном тарифом Закона о судским таксама, или да јој је таксена обавеза застарела, може се обратити првостепеном суду који ће у том случају проверити наводе таксеног обвезника и уколико постоје неправилност приликом одмеравања таксе, исте отклонити издавањем новог налога за плаћање судске таксе, а уколико оцени да је истакнути приговор застарелости основан, ставити ван снаге опомену за плаћање судске таксе.

У смислу чл. 3 Закона о судским таксама обавеза плаћања судске таксе за поднеске (тужбе, одговоре на тужбе, жалбе и друга правна средства) настаје када се предају суду, односно када се изврши обрачун таксе ако њен износ зависи од вредности предмета спора. Наплата таксе у смислу чл. 8 Закона о судским таксама застарела у року од 3 године по истеку календарске године у којој је настала таксена обавеза.

Из списка предмета произлази да је тужени парничну радњу достављања одговора на тужбу извршио 23.12.2008. године, а да је опоменом за плаћање судске

таксе П 2736/2012 од 15.02.2016. године позван да плати судску таксу на одговор на тужбу у укупном износу од 73.306,00 динара као и 780,00 динара на опомену.

Имајући у виду изнето, списи предмета се враћају првостепеном суду из разлога оцене основаности истакнутог приговора застарелости наплате судске таксе на одговор на тужбу, од чега зависи и правилност одлуке о трошковима поступка, која је у том делу из изнетих разлога морала бити укинута.

Након тога, у поновном поступку првостепени суд ће поново одлучити о захтеву туженог за накнаду трошкова поступка на име судске таксе на тужбу.

Из изнетих разлога је одлучено као у другом и трећем ставу изреке ове пресуде.

ИП/БК/ВМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

**Марина Томић,с.р.
За тачност отправка**